

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Kraft

Citation: Hjortø, Knud: "Kraft", i Hjortø, Knud: *Kraft*, 1902, s. 38. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_02-shoot-idm140289727658864/facsimile.pdf (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Kraft

Han gad ikke klæde sig på, solen skinnede så godt ind, det var bedre at gøre gymnastik, mens man havde den rigtige dragt på. Så lavede han baglæns rygbejning ned ad en væg og gik på hænder, til han atter blev så hed, at han måtte svale sig med at knuse et par opgaver på den sorte tavle. Da det var gjort, slæbte han dynen hen midt i solen og stod på hodet, først den ene vej med solen på maven, så den anden vej med solen på ryggen, og derefter øvede han sig i det vanskelige kunststykke at få skjorten over hodet uden hjælp af hænderne. Han var nået til bukserne, da han opdagede, at klokken var halvsv, og Karl inde ved siden af rørte sig ikke endnu! Med det ene bukseben på og det andet slæbende efter sig stormede han ind til kammeraten, rev dynen af ham og satte sig på hans stol for at trække det andet bukseben på.

»Ja, du skal op,« sa han som svar på Karls gniden øjne. »Eller vil du ha, jeg skal kalde på skælderisten? Skal vi vente, til han kommer med sine jærnknoer?«

»Næ uha! Han banker så nederdrægtigt. Det er lige som han sparkede.«

»Han har hove på alle fire lemmer,« påstod Henrik, »æselshove, og der sidder æselsspark i dem allesammen. Na — —« vrængede han efter Gerstrup, da Karl blev liggende, »kan I rubbe jer lidt! Æh, hvor de går og kryber!«

»Det er godt, vi ikke har ham at djævles med mer,« gabede Karl.

»Som lærer, ja, men hans mad er heller ikke

grinagtig at spise, især med hans eget skral til; det blir den sgu ikke mer krydret af. Nå dreng!« Karl hade endnu ikke afgabet; »kommer du snart op? Ellers er det nok bedst, vi tar og får os et stykke klapfinale.«

»Å, nej, nu skal jeg nok stå op.« Karl vred sig, men blev alligevel vendt og fik sit klaps.

»Nu skynder du dig,« formanede Henrik i døren, »ellers får du enden baldyret.«

Klokken var omtrent syv, da de stillede nede i spisestuen til lunken te og rugbrød med margarine. Pigen kom med kopperne og forskellige arbejders og spisevarers snavs på klæer og hænder.

»Hende vilde jeg nødigt se nøgen,« bemærkede Henrik, da døren lukkede sig efter hendes bagdel, som var det sidste af hende, der forlod stuen. »Man skulde egentlig sende hendes hud ind til geologisk forening. Jeg gad vide, hvor mange lag skidtformasjoner, hun bær på.«

»Hun skal da ha været nede på anstalten og fået et bad for nylig.«

»Så? Ja, hun er måske også blevet lidt slankere. Det må ellers ha været et drøjt arbejde at få hende ren, især at bryde igennem urformasjonerne med de forstenede lus og lopper i.«

To af børnene sloges med meget forbrug af stemme på den anden side af bordet; den ene blev slæbt ind i sovekammeret til vask, og man hørte den skråle derindefra; så skrålede den anden også, ublufærdigt, uden at dække ansigtet med hænderne, og den skrævede ud med beuene for